

Sygn. akt II AKa 220/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jarosław Góral (spr.)

Sędziowie: SA – Mirosława Strzelecka

SO del do SA – Małgorzata Janicz

Protokolant: – sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2014 r.

sprawy: 1) M. B. (1), 2) M. F. (1),
3) W. G., 4) M. K. (1),
5) M. R. (1), 6) T. S. (1), 7) D. S. (1), 8) P. W. (1)

oskarżonych: ad. 1 - z art.280§1 kk w zb. z art.227 kk w zw. z art. 11§2 kk; ad. 2- z art.258§2 kk, art.280§2 kk w zb. z art.227 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.280§1 kk w zb. z art.227 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk w zw. z art.64§1 kk; ad. 3 - z art.258§2 kk, art.280§2 kk w zb. z art.227 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.280§1 kk w zb. z art.227 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk w zw. z art.64§1 kk; ad.4 - z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; ad. 5 - z art. 258 § 1 kk, z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 k.k. ; ad. 6 - z art. 280 § 1 kk w zb. z 227 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk; ad. 7 - z art.258§1 kk, art.280§1 kk w zb. z art.227 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk; ad 8 - z art.258§1 kk w zw. z art 4§1 kk, art.280§1 kk w zb. z art.227 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.280§1 kk w zw. z art.65§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i Prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt XVIII K 20/11

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 1476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonym M. B. (1) i M. F. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza ponadto od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. P. J., M. Z., M. D., A. I., A. W. oraz P. D. Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, dla każdego z nich, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonym W. G., M. K. (1), M. R. (1), T. S. (1), D. S. (1) i P. W. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył **M. B. (1)** o to, że:

I. w dniu 7 sierpnia 2002 roku na trasie W. - S., w miejscowości J., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, posługując się bronią palną, dokonał rozboju na osobie A. S. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, usiłovali zatrzymać kierowany przez A. S. (1) samochód dostawczy marki P. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony nie reagował na ich polecenia, zajęchali mu drogę, zmuszając tym samym do zatrzymania, grożąc użyciem broni palnej oraz pozbawieniem życia, zmusili go do opuszczenia pojazdu i udania się w kierunku samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie, uderzeniu pięścią w twarz w okolice prawego łuku brwiowego, zarzuceniu na głowę kurtki, skrępowaniu rąk taśmą samoprzylepną, zarzuceniu na głowę worka, skrępowaniu nóg sznurkiem, zaklejeniu oczu taśmą samoprzylepną, przystawianiu do głowy broni palnej, grożąc pozbawieniem życia jego oraz członków jego rodziny, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju w okolice miejscowości A., po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki P. (...) nr rej. (...) o wartości około 45000 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...) S.A. wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, o łącznej wartości 213.286,86 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o., portfel z zawartością prawa jazdy, świadectwa kwalifikacji, karty do tankowania, pieniędzy w kwocie 5 EURO, 25 USD, 150 złotych, notesu na szkodę A. S. (1), dowodu rejestracyjnego samochodu, ubezpieczenia samochodu, telefon komórkowy marki N. (...) na szkodę (...) Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. F. (1) oskarżono o to, że:

II. w okresie miesiąca listopada 2004 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

III. w dniu 17 listopada 2004 roku w miejscowości L. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie K. N. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. N. ciągnik siodłowy marki (...) nr rej. (...) z naczepą marki P. nr rej. (...), polecili opuścić pojazd kierującemu, kiedy wsiadł do pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, został schwycony za szyję i przyciśnięty do podłoża, grozili pozbawieniem życia przy użyciu okazanej pokrzywdzonemu broni palnej, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, zakleili mu oczy taśmą samoprzylepną skrępowali ręce taśmą samoprzylepną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M.(...)nr rej. (...) o wartości 35 000 złotych z naczepą marki P. nr rej. (...) o wartości 10000 złotych wraz z ładunkiem krzeseł i taboretów o wartości około 11.162 funtów angielskich stanowiącej równowartość kwoty około 67.976 złotych na szkodę (...) SA, dokumenty przewozowe, CB radio marki A. (...) o wartości 400 złotych, radioodtwarzacz marki M. o wartości 800 złotych, dwa telefony komórkowe marki N. (...) o wartości 800 złotych, telefon komórkowy marki S. o wartości 200 złotych, telewizor wartości 100 złotych, butlę gazową z palnikiem o wartości 100 złotych, lodówkę turystyczną wartości 50 złotych, kable o wartości 100 złotych, bluzę o wartości 200 złotych, dwie latarki o łącznej wartości 100 złotych, o łącznej wartości w wysokości 47.850 złotych oraz pieniądze w kwocie 400 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 48.250 złotych na szkodę K. N.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w dniu 26 listopada 2004 roku w miejscowości E. gm. G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie W. W. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez W. W. (1) ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy wsiadł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną i skrępowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości P. gm. B., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości 173 000 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości 92 000 złotych oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości 100 złotych na szkodę H. Ż. wraz z ładunkiem w postaci odzieży tj. piżam, koszul i bluzek nocnych o wartości 17000 USD na szkodę (...) sp. z o.o. i pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę W. W. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W. G. oskarżono o to, że:

V. w okresie miesiąca listopada 2004 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

VI. w dniu 17 listopada 2004 roku w miejscowości L. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie K. N. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. N. ciągnik siodłowy marki (...) nr rej. (...) z naczepą marki P. nr rej. (...), polecili opuścić pojazd kierującemu, kiedy wsiadł do pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, został schwycony za szyję i przyciśnięty do podłoża, grozili pozbawieniem życia przy użyciu okazanej pokrzywdzonemu broni palnej, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, zakleili mu oczy taśmą samoprzylepną skrępowali ręce taśmą samoprzylepną a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) nr rej. (...) o wartości 35 000 złotych z naczepą marki P. nr rej. (...) o wartości 10000 złotych wraz z ładunkiem krzeseł i taboretów o wartości około 11.162 funtów angielskich stanowiącej równowartość kwoty około 67.976 złotych na szkodę (...) SA, dokumenty przewozowe, CB radio marki A. (...) o wartości 400 złotych, radioodtwarzacz marki M. o wartości 800 złotych, dwa telefony komórkowe marki N. (...) o wartości 800 złotych, telefon komórkowy marki S. o wartości 200 złotych, telewizor o wartości 100 złotych, butlę gazową z palnikiem o wartości 100 złotych, lodówkę turystyczną o wartości 50 złotych, kable o wartości 100 złotych, bluzę o wartości 200 złotych, dwie latarki o łącznej wartości 100 złotych, o łącznej wartości w wysokości 47.850 złotych oraz pieniądze w kwocie 400 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 48.250 złotych na szkodę K. N.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w dniu 26 listopada 2004 roku w miejscowości E. gm. G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie W. W. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez W. W. (1) ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy wsiadł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną i skrępowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz

grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości P. gm. B., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości 173 000 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości 92 000 złotych oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości 100 złotych na szkodę H. Ż. wraz z ładunkiem w postaci odzieży tj. piżam, koszul i bluzek nocnych o wartości 17000 USD na szkodę (...) i pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę W. W. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

M. K. (1) oskarżono o to, że:

VIII. w dniu 14 października 2004 roku w C., gm. S., pow. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie Z. O. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez Z. O. ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli wobec niego przemocy poprzez popchnięcie z tyłu i przyciśnięcie głowy do fotela, zadawanie ciosów w głowę, skrupowanie ciała, w tym rąk i oczu taśmą, przytrzymywanie, grożąc pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), dokumenty przewozowe, dokumenty pojazdu i naczepy, dokumentacja firmowa, stanowiące własność Z. Ś. (1), wraz z ładunkiem w postaci paczek pomocniczych z USA zawierających artykuły spożywcze, używany sprzęt ogrodowy, sportowy, AGD, odzież używaną o wartości 12 250 USD na szkodę (...) INC - (...) M. K. (2), dowód osobisty seria (...), prawo jazdy kat. (...), świadectwo kwalifikacji, kurtkę jeansową, pieniądze w kwocie 100 złotych na szkodę Z. O., butlę gazową o pojemności 5 kg, CB radio, 2 telefony komórkowe marki N. (...) i 6210 o wartości 40 300 złotych na szkodę Z. Ś. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. R. (1) oskarżono o to, że:

IX. w okresie od sierpnia 2004 roku do listopada 2004 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

X. w dniu 30 sierpnia 2004 roku pod M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie P. Z. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. Z. ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...), polecili opuścić pojazd kierującemu, przycisnęli go do podłogi pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, przystawili mu do głowy broń palną grozili jej użyciem, zakleili oczy taśmą samoprzylepną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) wraz z ładunkiem waty szklanej, dokumenty przewozowe, ubezpieczeniowe na szkodę M. (...), pieniądze w kwocie 200 USD, 130 złotych, prawo jazdy na szkodę P. Z., ***tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.***

XI. w dniu 7 września 2004 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując

się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie M. P. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. P. (1) ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) (...) z naczepą nr rej. (...) (...), polecili opuścić pojazd kierującemu, używali wobec wymienionego przemocy w postaci objęcia za szyję, włożenia palców do oczu, uderzenia pięścią w prawą skroń, uderzenia w głowę bronią palną w wyniku czego pokrzywdzony stracił przytomność, zakleili oczy i uszy taśmą samoprzylepną skrępowali ręce taśmą samoprzylepną, grozili pozbawieniem życia, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. nr rej. (...) (...) o wartości 25 000 USD z naczepą nr rej. (...) (...) o wartości 12000 USD na szkodę (...) wraz z ładunkiem bel wykładzin podłogowych o łącznej wartości 40 602,03 EURO na szkodę (...), listy przewozowe i CMR, dowody rejestracyjne, polisy ubezpieczeniowe, zezwolenia na przejazd, radio marki B., radiostację marki P., telefon marki N. (...) na szkodę (...), prawo jazdy, paszport, karty kredytowe V., (...), (...), pieniądze w kwocie 800 USD, 1085 EURO, 450 złotych, 700 hrywien ukraińskich, sygnet o wartości około 200 USD, dwa telewizory marki P. oraz G., video o wartości około 125 EURO, dwie lodówki samochodowe o wartości 270 EURO i około 20 EURO, odzież w postaci dwóch kurtek, kamizelki, marynarki, czterech koszul, bielizny osobistej o łącznej wartości około 200 EURO, pościel, butlę turystyczną telewizor marki B., wiertarkę o wartości około 32 EURO, o łącznej wartości strat w wysokości 1 732 EURO, 1000 USD, 450 złotych, 700 hrywien ukraińskich stanowiących równowartość około 450 złotych na szkodę M. P. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. w dniu 14 października 2004 roku w C., gm. S., pow. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie Z. O. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez Z. O. ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli wobec niego przemocy poprzez popchnięcie z tyłu i przyciśnięcie głowy do fotela, zadawanie ciosów w głowę, skrępowanie ciała, w tym rąk i oczu taśmą przytrzymywanie, grożąc pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), dokumenty przewozowe, dokumenty pojazdu i naczepy, dokumentacja firmowa, stanowiące własność Z. Ś. (2), wraz z ładunkiem w postaci paczek pomocniczych z USA zawierających artykuły spożywcze, używany sprzęt ogrodowy, sportowy, AGD, odzież używaną o wartości 12 250 USD na szkodę (...) INC - (...) M. K. (2), dowód osobisty seria (...), prawo jazdy kat. (...), świadectwo kwalifikacji, kurtkę jeansową, pieniądze w kwocie 100 złotych na szkodę Z. O., butlę gazową o pojemności 5 kg, CB radio, 2 telefony komórkowe marki N. (...) i 6210 o wartości 40 300 złotych na szkodę Z. Ś. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w dniu 9 listopada 2004 roku w miejscowości P. gmina R. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie M. C. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. C. (1) ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną skrępowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości W., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 30 000 złotych na szkodę firmy (...) sp. cywilna - D. P. i E. P. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości około 12000 złotych na szkodę W. Z. wraz z ładunkiem w postaci kaloryferów (...) o wartości 15 000 złotych na szkodę (...) oraz przesyłki z towarem o wartości 38 340 złotych na szkodę (...) z siedzibą w R. oraz (...) SA oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości około 300 złotych i pieniądze w kwocie około 700 złotych na szkodę M. C. (1), przy

czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIV. w dniu 17 listopada 2004 roku w miejscowości L. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie K. N. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. N. ciągnik siodłowy marki M. (...)2 nr rej. (...) z naczepą marki P. nr rej. (...), polecili opuścić pojazd kierującemu, kiedy wsiadł do pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, został schwycony za szyję i przyciśnięty do podłoża, grozili pozbawieniem życia przy użyciu okazanej pokrzywdzonemu broni palnej, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, zakleili mu oczy taśmą samoprzylepną skrępowali ręce taśmą samoprzylepną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) nr rej. (...) o wartości 35 000 złotych z naczepą marki P. nr rej. (...) o wartości 10000 złotych wraz z ładunkiem krzeseł i taboretów o wartości około 11.162 funtów angielskich stanowiącej równowartość kwoty około 67.976 złotych na szkodę (...) SA, dokumenty przewozowe, CB radio marki A. (...) o wartości 400 złotych, radioodtwarzacz marki M. o wartości 800 złotych, dwa telefony komórkowe marki N. (...) o wartości 800 złotych, telefon komórkowy marki S. o wartości 200 złotych, telewizor o wartości 100 złotych, butlę gazową z palnikiem o wartości 100 złotych, lodówkę turystyczną o wartości 50 złotych, kable o wartości 100 złotych, bluzę o wartości 200 złotych, dwie latarki o łącznej wartości 100 złotych, o łącznej wartości w wysokości 47.850 złotych oraz pieniądze w kwocie 400 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 48.250 złotych na szkodę K. N.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

XV. w dniu 26 listopada 2004 roku w miejscowości E. gm. G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie W. W. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez W. W. (1) ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy wsiadł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną i skrępowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości P. gm. B., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości 173 000 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości 92 000 złotych oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości 100 złotych na szkodę H. Ż. wraz z ładunkiem w postaci odzieży tj. piżam, koszul i bluzek nocnych o wartości 17000 USD na szkodę (...) sp. z o.o. i pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę W. W. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

co do którego Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 20 stycznia 2010 r. sygn. akt XVIII K 181/08, uchylonym w zaskarżonej części na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 stycznia 2011 r. sygn. akt II Aka 349/10 uznał M. R. (1) za winnego:

- czynu zarzucanego mu w pkt XVI aktu oskarżenia przy czym ustalił, iż za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a w trakcie rozboju sprawcy wypowiadali groźby użycia broni palnej, jednak nie posługiwali się taką bronią i nie używali samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 280

§ 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go,

- czynu zarzucanego mu w pkt XVII aktu oskarżenia przy czym ustalił, iż za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia przy czym ustalił, iż za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, ogólna wartość paczek wyniosła 19.329,06USD, a wartość ciągnika siodłowego wynosiła około 10.000 zł, zaś naczepy około 10.000 zł i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego mu w pkt XIX aktu oskarżenia przy czym ustalił, iż miał on miejsce w nocy z 9 na 10 listopada 2004r., za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go,
- czynu zarzucanego mu w pkt XX aktu oskarżenia przy czym ustalił, iż miał on miejsce w nocy z 16 na 17 listopada 2004r., za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia przy czym ustalił, iż za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a wartość ciągnika siodłowego M. stanowiącego własność (...) Sp. z o.o. nie przekraczała 65.000 EURO i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go.

T. S. (1) oskarżono o to, że:

XVI. w dniu 14 października 2004 roku w C., gm. S., pow. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie Z. O. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez Z. O. ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wszedł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli wobec niego przemocy poprzez popchnięcie z tyłu i przyciśnięcie głowy do fotela, zadawanie ciosów w głowę, skrępowanie ciała, w tym rąk i oczu taśmą, przytrzymywanie, grożąc pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), dokumenty przewozowe, dokumenty pojazdu i naczepy, dokumentacja firmowa, stanowiące własność Z. Ś. (2), wraz z ładunkiem w postaci paczek pomocniczych z USA zawierających artykuły spożywcze, używany sprzęt ogrodowy, sportowy, AGD, odzież używaną o wartości 12 250 USD na szkodę (...) INC - (...) M. K. (2), dowód osobisty seria (...), prawo jazdy kat. (...), świadectwo kwalifikacji, kurtkę jeansową, pieniądze w kwocie 100 złotych na szkodę Z. O., butlę gazową o pojemności 5 kg, CB radio, 2 telefony komórkowe marki N. (...) i 6210 o wartości 40 300 złotych na szkodę Z. Ś. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. S. (1) oskarżono o to, że:

XVII. w okresie od sierpnia 2004 roku do listopada 2004 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 §2 k.k.

XVIII. w dniu 30 sierpnia 2004 roku pod M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie P. Z. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. Z. ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...), polecieli opuścić pojazd kierującemu, przycisnęli go do podłogi pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, przystawili mu do głowy broń palną, grozili jej użyciem, zakleili oczy taśmą samoprzylepną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) wraz z ładunkiem waty szklanej, dokumenty przewozowe, ubezpieczeniowe na szkodę M. (...), pieniądze w kwocie 200 USD, 130 złotych, prawo jazdy na szkodę P. Z.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIX. w dniu 7 września 2004 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie M. P. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. P. (1) ciągnik siodłowy marki (...) nr rej. (...) (...)z naczepą nr rej. (...) (...), polecieli opuścić pojazd kierującemu, używali wobec wymienionego przemocy w postaci objęcia za szyję, włożenia palców do oczu, uderzenia pięścią w prawą skroń, uderzenia w głowę bronią palną, w wyniku czego pokrzywdzony stracił przytomność, zakleili oczy i uszy taśmą samoprzylepną skrupowali ręce taśmą samoprzylepną, grozili pozbawieniem życia, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. nr rej. (...) (...) o wartości 25 000 USD z naczepą nr rej. (...) (...) o wartości 12000 USD na szkodę (...) wraz z ładunkiem bel wykładzin podłogowych o łącznej wartości 40 602,03 EURO na szkodę 000 Liga 3, listy przewozowe i CMR, dowody rejestracyjne, polisy ubezpieczeniowe, zezwolenia na przejazd, radio marki B., radiostację marki P., telefon marki N. (...) na szkodę (...), prawo jazdy, paszport, karty kredytowe V., (...), (...), pieniądze w kwocie 800 USD, 1085 EURO, 450 złotych, 700 hrywien ukraińskich, sygnet o wartości około 200 USD, dwa telewizory marki P. oraz G., video o wartości około 125 EURO, dwie lodówki samochodowe o wartości 270 EURO i około 20 EURO, odzież w postaci dwóch kurtek, kamizelki, marynarki, czterech koszul, bielizny osobistej o łącznej wartości około 200 EURO, pościel, butle turystyczną, telewizor marki B., wiertarkę o wartości około 32 EURO, o łącznej wartości strat w wysokości 1 732 EURO, 1000 USD, 450 złotych, 700 hrywien ukraińskich stanowiących równowartość około 450 złotych na szkodę M. P. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

XX. w dniu 14 października 2004 roku w C., gm. S., pow. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie Z. O. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez Z. O. ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli wobec niego przemocy poprzez popchnięcie z tyłu i przyciśnięcie głowy do fotela, zadawanie ciosów w głowę, skrupowanie ciała, w tym rąk i oczu taśmą, przytrzymywanie, grożąc pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), dokumenty przewozowe, dokumenty pojazdu i naczepy, dokumentacja firmowa, stanowiące własność Z. Ś. (2), wraz z ładunkiem w postaci paczek pomocniczych z USA zawierających artykuły spożywcze, używany sprzęt ogrodowy, sportowy, AGD, odzież używaną o wartości 12 250 USD

na szkodę (...) INC - (...) M. K. (2), dowód osobisty seria (...), prawo jazdy kat. (...), świadectwo kwalifikacji, kurtkę jeansową pieniądze w kwocie 100 złotych na szkodę Z. O., butlę gazową o pojemności 5 kg, CB radio, 2 telefony komórkowe marki N. (...) i 6210 o wartości 40 300 złotych na szkodę Z. Ś. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXI. w dniu 9 listopada 2004 roku w miejscowości P. gmina R. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie M. C. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. C. (1) ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wszedł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną skrupowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości W. P., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 30 000 złotych na szkodę firmy (...) sp. cywilna - D. P. i E. P. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości około 12000 złotych na szkodę W. Z. wraz z ładunkiem w postaci kaloryferów (...) o wartości 15 000 złotych na szkodę (...) oraz przesyłki z towarem o wartości 38 340 złotych na szkodę (...) z siedzibą w R. oraz (...) SA oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości około 300 złotych i pieniądze w kwocie około 700 złotych na szkodę M. C. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXII. w dniu 17 listopada 2004 roku w miejscowości L. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie K. N. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. N. ciągnik siodłowy marki M. typ 19 - 322 nr rej. (...) z naczepą marki P. nr rej. (...), polecieli opuścić pojazd kierującemu, kiedy wszedł do pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, został schwycony za szyję i przyciśnięty do podłoża, grozili pozbawieniem życia przy użyciu okazanej pokrzywdzonemu broni palnej, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, zakleili mu oczy taśmą samoprzylepną, skrupowali ręce taśmą samoprzylepną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. typ 19 - 322 nr rej. (...) o wartości 35 000 złotych z naczepą marki P. nr rej. (...) o wartości 10000 złotych wraz z ładunkiem krzesel i taboretów o wartości około 11.162 funtów angielskich stanowiącej równowartość kwoty około 67.976 złotych na szkodę (...) SA, dokumenty przewozowe, CB radio marki A. (...) o wartości 400 złotych, radioodtworacz marki M. o wartości 800 złotych, dwa telefony komórkowe marki N. (...) o wartości 800 złotych, telefon komórkowy marki S. o wartości 200 złotych, telewizor o wartości 100 złotych, butlę gazową z palnikiem o wartości 100 złotych, lodówkę turystyczną o wartości 50 złotych, kable o wartości 100 złotych, bluzę o wartości 200 złotych, dwie latarki o łącznej wartości 100 złotych, o łącznej wartości w wysokości 47.850 złotych oraz pieniądze w kwocie 400 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 48.250 złotych na szkodę K. N.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXIII. w dniu 26 listopada 2004 roku w miejscowości E. gm. G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie W. W. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez W. W. (1) ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy wszedł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną i skrupowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości P. gm. B., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...)

o wartości 173 000 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości 92 000 złotych oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości 100 złotych na szkodę H. Ż. wraz z ładunkiem w postaci odzieży tj. piżam, koszul i bluzek nocnych o wartości 17000 USD na szkodę (...) sp. z o.o. i pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę W. W. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. W. (1) oskarżono o to, że:

XXIV. w okresie od grudnia 2003 roku do lutego 2004 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

XXV. w dniu 1 grudnia 2003 roku w M., gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie K. R., w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. R. samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...), a następnie wepchnęli go do wnętrza pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny i używając przemocy polegającej na zadawaniu ciosów, przyciskaniu ciała pokrzywdzonego do dołu, obezwładnieniu, oklejeniu rąk i oczu taśmą samoprzylepną, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia marki samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 55 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, chemii gospodarczej, zapalek, kart telefonicznych o łącznej wartości towaru w wysokości około 146 200 złotych na szkodę (...) -L. S. i A. S. (2), telefon komórkowy N. (...) na szkodę K. R.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVI. w dniu 2 lutego 2004 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach R. O., D. M., W. P., R. S., M. M., L. L. Q., L. L. W., w ten sposób, że podczas rozładunku ciągnika siodłowego marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) z zawartością odzieży, używając przemocy polegającej na chwyceniu za kołnierz i wyciągnięciu z pojazdu, wprowadzeniu do magazynu, do którego był wnoszony towar, rzuceniu na podłogę, grożąc pozbawieniem życia, używając broni palnej, zadając ciosy w twarz R. O., grożąc użyciem broni palnej, a następnie uderzając jej kolbą w plecy celem zmuszenia do położenia się na podłogę, zmuszając do pozostawania w tym położeniu poprzez używanie przemocy wobec D. M., grożąc użyciem broni palnej, obezwładniając R. O., D. M., W. P., R. S., M. M., używając przemocy wobec pokrzywdzonych, grożąc jej eskalacją poprzez użycie broni palnej, zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) o wartości 135 000 złotych i dokumentacją przewozową oraz samochodu i naczepy - dowody rejestracyjne, OC, tzw. zieloną kartę na szkodę M. K. (3), Z. K., E. K., z zawartością odzieży o wartości 40 000 złotych na szkodę M. S. - PHU (...) i M. K. (3) - (...), paszport, dowód osobisty seria (...), prawo jazdy, świadectwo kwalifikacji, pieniądze w kwocie 200 złotych, stałe zezwolenie na wjazd do Niemiec, licencję na przewóz towaru, kartę płatniczą (...), wypis z licencji, dokument celny T1, CMR, winietę, o łącznej wartości strat w wysokości 600 złotych na szkodę R. O., portfel z zawartością prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...), świadectwa kwalifikacji, pieniędzy w kwocie około 80 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 300 złotych na szkodę W. P., 2 telefony komórkowe Samsung, w tym Samsung 668, torebkę z zawartością paszportu, pieniędzy w kwocie około 2000 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości około 3000 złotych na szkodę L. L. Q., telefon komórkowy N. (...) oraz N. (...), pieniądze w kwocie około 1500 złotych, paszport i prawo jazdy, o łącznej wartości strat w wysokości 4500 złotych na szkodę L. L. W.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVII. w dniu 17 lutego 2004 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie M. P. (2) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. P. (2) samochód dostawczy marki I. nr rej. (...), polecieli opuścić pojazd kierującemu, zadali mu w głowę cios przy użyciu broni palnej i wepchnęli go do innego pojazdu, obezwładnili, przyciskali głowę do siedzenia, skrępowali ręce taśmą samoprzylepną, taką samą taśmą zakleili oczy, grozili pozbawieniem życia, zadawali kolejne ciosy w głowę przy użyciu broni palnej, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki I. nr rej. (...) o wartości 50000 złotych wraz z ładunkiem papierosów o wartości 140000 złotych o łącznej wartości strat w wysokości 190000 złotych na szkodę (...), portfel z zawartością prawa jazdy, dowodu osobistego, karty od bankomatu (...) Bank SA, telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 250 złotych na szkodę M. P. (2),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie sygn. akt XVIII K 20/11:

I. M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt I komparycji, przy czym ustalił, że za funkcjonariuszy Policji podawali się dwaj inni mężczyźni, oraz że w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. F. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w pkt II komparycji;

III. oskarżonego M. F. (1) uznał za winnego popełnienia:

- czynu zarzucanego w pkt III komparycji, z tym że ustalił, iż oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, miał on miejsce w nocy z 16 na 17 listopada 2004r., za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 60 § 2 k.k. z 1969r. (obecnie 64 § 2 k.k.) i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego w pkt IV komparycji, z tym, że ustalił, iż oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a wartość ciągnika siodłowego M. stanowiącego własność (...) Sp. z o.o. nie przekraczała 65.000 EURO, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 60 § 2 k.k. z 1969r. (obecnie 64 § 2 k.k.) i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go,

zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego W. G. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w pkt V komparycji;

V. oskarżonego W. G. uznał za winnego popełnienia:

- czynu zarzucanego w pkt VI komparycji, z tym, że ustalił iż oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, miał on miejsce w nocy z 16 na 17 listopada 2004r., za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności będąc

uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go,

- czynu zarzucanego mu w pkt VII komparycji, z tym, że ustalił, iż oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, a wartość ciągnika siodłowego M. stanowiącego własność (...) Sp. z o.o. nie przekraczała 65.000 EURO, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go,

zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt VIII komparycji, z tym, że ustalił, iż oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, ogólna wartość paczek wyniosła 19.329,06 USD, a wartość ciągnika siodłowego wynosiła około 30.000 zł, zaś naczepy około 10.000 zł i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

VII. oskarżonego M. R. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt IX komparycji uznał za winnego tego, że od sierpnia do listopada 2004 r. na terenie woj. (...), (...) i (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 §1 kk i za to skazał go, oraz na podstawie art. 258 §1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonemu M. R. (1) za czyny przypisane w pkt XVI sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2010 r. sygn. akt XVIII K 181/08, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone w pkt VII i VIII sentencji i wymierzył M. R. (1) karę łączną 9 (dziewięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

X. oskarżonego T. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt XVI komparycji, z tym, że ustalił, iż oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, za funkcjonariuszy Policji podawali się D. S. (1) i inny mężczyzna, ogólna wartość paczek wyniosła 19.329,06USD, a wartość ciągnika siodłowego wynosiła około 30.000 zł, a naczepy około 10.000 zł i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XI. oskarżonego D. S. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt XVII komparycji uznał za winnego tego, że w od sierpnia do listopada 2004 r. na terenie woj. (...), (...) i (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 §1 kk i za to skazał go, oraz na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. oskarżonego D. S. (1) uznał za winnego popełnienia:

- czynu zarzucanego w pkt XVIII komparycji przy czym ustalił, iż w trakcie rozboju sprawcy wypowiadali groźby użycia broni palnej, jednak nie posługiwali się taką bronią i nie używali samochodu przerobionego na radiowóz policyjny i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,

- czynu zarzucanego w pkt XIX komparycji przy czym ustalił, iż w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego w pkt XX komparycji przy czym ustalił, iż ogólna wartość paczek wyniosła 19.329,06USD, a wartość ciągnika siodłowego wynosiła około 30.000zł, zaś naczepy około 10.000 zł i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego w pkt XXI komparycji przy czym ustalił, iż miał on miejsce w nocy z 9 na 10 listopada 2004r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego w pkt XXII komparycji przy czym ustalił, iż miał on miejsce w nocy z 16 na 17 listopada 2004r., a w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego w pkt XXIII komparycji przy czym ustalił, iż wartość ciągnika siodłowego M. stanowiącego własność (...) Sp. z o.o. nie przekraczała 65.000 EURO i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,

zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone w pkt XI i XII sentencji i wymierzył D. S. (1) karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności,

XIV. oskarżonego P. W. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt. XXIV komparycji uznał za winnego tego, że od grudnia 2003 r. do lutego 2004 roku na terenie woj. (...) i (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary tj. czynu z art. 258 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to skazał go oraz na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XV. oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia:

- czynu zarzucanego w pkt XXV komparycji, z tym że ustalił, iż sprawcy działali pod pozorem dokonania kontroli K. R., który uprzednio z własnej inicjatywy zatrzymał kierowany przez siebie samochód dostawczy, a w trakcie rozboju sprawcy wypowiadali groźby użycia broni palnej jednak nie posługiwali się taką bronią i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,
- czynu zarzucanego w pkt XXVII komparycji, z tym, że ustalił, iż za funkcjonariuszy Policji podawali się dwaj inni mężczyźni, jednak nie posługiwali się taką bronią, a wartość skradzionych papierosów wynosiła 127.822,76zł, zaś łączna wartość strat na szkodę firmy (...) nie przekraczała 177.822,76 zł i za to na podstawie art. 280 § 1 w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go,

zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

XVI. oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt XXVI komparycji, z tym, że ustalił, iż w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną, oraz, że szkoda poniesiona przez(...)M. S. wyniosła 40.502,40 zł i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

XVII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone w pkt XIV, XV, XVI sentencji i wymierzył P. W. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

XXXI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanych oskarżonych w całości od opłat i ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, a na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodzili się obrońcy oskarżonych oraz prokurator i wnieśli od niego apelacje.

Obrońca M. B. (1) na zasadzie art. 425 §1 i § 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 i 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania karnego, która miały wpływ na treść zapadłego orzeczenia a mianowicie:

- art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7 k.p.k. poprzez przyjęcie niejednoznacznych okoliczności i zdarzeń na niekorzyść oskarżonego, uznanie ewidentnych sprzeczności w zeznaniach świadka R. C. (1) w odtworzeniu przebiegu zdarzeń będących podstawą oskarżenia za spójne, logiczne i jednolite, pozwalające ustalić w sposób jednoznaczny przebieg zdarzenia, a także poprzez uznanie, że zeznania tylko jednego świadka wystarczą do przypisania winy oskarżonemu w sytuacji gdy inni świadkowie przesłuchani w sprawie tego absolutnie nie uczynili w zakresie wskazania osoby oskarżonego, uznanie braku jakiegokolwiek jednoznacznego dowodu wskazującego winę oskarżonego za wystarczające by w oparciu o „zasady logiki i doświadczenia życiowego” sądu orzekającego uznać oskarżonego winnego zarzuconych mu czynów np. właściciela posesji przy ul. (...) w P., badań daktyloskopijnych z samochodu O. (...) którym rzekomo poruszał się oskarżony;

- art. 170§1 kodeksu postępowania karnego poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do AŚ M. o nadesłanie dokumentacji medycznej osadzonego tam R. C. (1) z roku 1995, gdzie zgodnie z jego zeznaniami miał się „leczyć psychiatryczne po próbie samobójczej oraz paleniu marihuany” co wynika z podpisywanych przez świadka protokołów przesłuchań w prokuraturze (np.: k. 174, 388, 135), a czemu zaprzeczył sam R. C. (1) w trakcie postępowania sądowego na okoliczność ustalenia stanu poczytalności i wiarygodności świadka w odtwarzaniu przebiegu zdarzeń i spostrzeżeń;

- art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 §1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka w obecności biegłego psychologa zarówno na okoliczność zapamiętywania przebiegu zdarzenia i sposobu jego odtwarzania, która w odniesieniu do R. C. (1) wyjaśniłaby m. in. ujawnienia dopiero po 2 latach faktu używania broni przez uczestników napadów, kwestionowania faktu próby samobójczej, faktu leczenia psychiatrycznego w AS M. w 1995 r, palenia marihuany, zażywania amfetaminy, o których to świadek pamiętał w postępowaniu przygotowawczym, a czemu zaprzeczył w postępowaniu sądowym (k. 8293-8294), co nie pozwala zeznaniom świadka nadać waloru wiarygodności;

- art. 442 k.p.k. w zw. z art. 410 kodeksu postępowania karnego poprzez uznanie iż nastąpiło ograniczenie w zakresie przeprowadzenia postępowania w niniejszej sprawie ograniczając się do udziału w rozbojach oraz broni palnej w sytuacji gdyż przyczyną zwrotu sprawy do ponownego rozpoznania była bezwzględna przyczyna wskazana w art. 439 §1 pkt 2 k.p.k. skutkująca prowadzeniem sprawy od początku zwłaszcza iż w zakresie opisanym przez sąd w uzasadnieniu, Sąd Apelacyjny nie zakreślił żadnych wytycznych na które powołuje się Sąd w uzasadnieniu - str. 1 i 2 uzasadnienia,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie:

- na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony M. B. (1) dokonał zarzucanego mu czynu, skutkująca błędną kwalifikacją prawną zachowania oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 §2 i 3k.k., gdy tymczasem z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że oskarżonego M. B. (1) należałoby jedynie uniewinnić od stawianego zarzutu,

- iż zeznania świadka C. znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, nadto Sąd dał im wiarę w sytuacji, gdy zeznania innych świadków G. C., M. C. (2), K. Ś. (1) potwierdzają jako osoby biorące udział w owym napadzie iż nie było z nimi M. B. (1), co podważa wiarygodność świadka C.,

- iż zeznania świadka C. są uznane za szczere i wyczerpujące w kontekście deklaracji o chęci zmiany życia dla małej córki, nowego początku (k.38 uzasadnienia), co jednak okazało się nieprawdą, gdyż po zapadnięciu wyroku wobec R. C. gdzie dobrowolnie poddał się karze w wymiarze 4 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 9 lat (sygn. akt XVIII K 309/12 wyrok z dnia 10 czerwca 2013 roku), w tym samym roku postawiono mu kolejne zarzuty za napady tożsame w przebiegu, których dopuścił się w latach 2011 i 2012, a sprawę skierowano aktem oskarżenia do Sądu w Pruszkowie,

Na zasadzie art. 427§1 k.p.k. wnosił o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów;
2. zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a przez niego nieopłaconej ani w części, ani w całości za II instancję.

Obrońca M. F. (1) na zasadzie art. 425 § 1 i § 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 i 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania karnego , która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia a mianowicie :

- art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7 k.p.k. poprzez przyjęcie niejednoznacznych okoliczności i zdarzeń na niekorzyść oskarżonego, uznanie ewidentnych sprzeczności w zeznaniach świadka R. C. (1) w odtworzeniu przebiegu zdarzeń będących podstawą oskarżenia za spójne, logiczne i jednolite, pozwalające ustalić w sposób jednoznaczny przebieg zdarzenia, a także poprzez uznanie, że zeznania tylko tego jednego świadka wystarczą do przypisania winy oskarżonemu w sytuacji gdy świadkowie w tym pokrzywdzeni przesłuchani w sprawie tego absolutnie nie uczynili w zakresie wskazania osoby oskarżonego, uznanie braku jakiegokolwiek jednoznacznego dowodu wskazującego winę oskarżonego za wystarczające by w oparciu o „zasady logiki i doświadczenia życiowego” sądu orzekającego uznać oskarżonego winnego zarzuconych mu czynów,

- art. 170§1 kodeksu postępowania karnego poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do AS M. o nadesłanie dokumentacji medycznej osadzonego tam R. C. (1) z roku 1995, gdzie zgodnie z jego zeznaniami miał się „leczyć psychiatryczne po próbie samobójczej oraz paleniu marihuany” co wynika z podpisywanych przez świadka protokołów przesłuchań w prokuraturze (np.: k. 174, 388, 135), a czemu zaprzeczył sam R. C. (1) w trakcie postępowania sądowego na okoliczność ustalenia stanu poczytalności i wiarygodności świadka w odtwarzaniu przebiegu zdarzeń i spostrzeżeń ;

- art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 §1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka w obecności biegłego psychologa zarówno na okoliczność zapamiętywania przebiegu zdarzenia i sposobu jego odtwarzania, która w odniesieniu do R. C. (1) wyjaśniłaby m. in. ujawnienia dopiero po 2 latach faktu używania broni przez uczestników napadów, kwestionowania faktu próby samobójczej, faktu leczenia psychiatrycznego w AS M. w 1995 r, palenia marihuany, zażywania amfetaminy, o których to świadek pamiętał w postępowaniu przygotowawczym, a czemu zaprzeczył w postępowaniu sądowym (k. 8293-8294), co nie pozwala zeznaniom świadka nadać waloru wiarygodności;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie:

- na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony M. F. (1) dokonał zarzucanych mu czynów, skutkująca błędną kwalifikacją prawną zachowania oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art 227 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k., gdy tymczasem z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że oskarżonemu M. F. (2) można było postawić jedynie zarzut paserstwa umyślnego z art. 291 § 1 k.k., postulując zmianę kwalifikacji prawnej czynów na art. 291 § 1 k.k.

- iż zeznania świadka C. znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, nadto Sąd dał im wiarę w sytuacji, gdy zeznania jedyne postronnego świadka D. B. i A. T. potwierdzają jedynie fakt zainteresowania przez oskarżonego M. F. (1) znajdującym się na jego posesji towarem, oraz że był w miejscu gdzie składowano łupy z napadów, jednak nie znajduje potwierdzenia w jakimkolwiek innym dowodzie wskazującym na uczestniczeniu w zarzucanych rozbojach, gdyż żaden z pokrzywdzonych nie wskazał na osobę oskarżonego F. jako osobę uczestniczącą w napadach, a nawet sam świadek oskarżenia R. C. (1) mylnie wskazał oskarżonego podczas okazywania tablic z wizerunkami - k. 233 i na k.8371 i co istotnie osoba oskarżonego nie pojawiła się od razu w „szczerych” zeznaniach świadka tylko znacznie później (na k.000083 jako z R.) brak danych o udziale oskarżonego;

- iż zeznania świadka C. są uznane za szczerze i wyczerpujące a deklaracje o chęci zmiany życia dla małej córki, nowego początku (k.38 uzasadnienia), co jednak okazało się nieprawda, gdyż po zapadnięciu wyroku wobec R. C., gdzie dobrowolnie poddał się karze w wymiarze 4 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 9 lat (sygn. akt XVIII K 309/12, wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013 r.), w tym samym roku postawiono mu kolejne zarzuty za napady tożsame w przebiegu których dopuścił się w latach 2011 i 2012 a sprawę skierowano aktem oskarżenia do Sądu.

Na zasadzie art. 427§1 k.p.k. wnosił o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów;
2. zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a przez niego nieopłaconej ani w części, ani w całości za II instancję.

Obrońca W. G. wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia szczególności art. 5§2, 424 k.p.k. polegającą m.in. na tłumaczeniu nie dających się usunąć wątpliwości co do faktu popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów na jego niekorzyść, nieuwzględnienie całości zebranego materiału dowodowego w sprawie, danie wiary zeznaniom R. C. (1) co do popełnienia przez osk. G. przypisanych mu czynów pomimo ich wewnętrznej sprzeczności i niepotwierdzenia ich przez pozostały materiał dowodowy, niewystarczającym uzasadnieniem wyroku m.in. w zakresie podania dlaczego Sąd dał wiarę zeznaniom R. C. (1) co do udziału osk. G. w przypisanych mu czynach,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na ustaleniu, iż oskarżony W. G. popełnił przypisane mu czyny chociaż z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że w przypisanych zdarzeniach nie brał udziału.

Wnosił o:

- I. zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego W. G. od popełnienia przypisanych mu wyrokiem czynów ewentualnie
- II. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I-szej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrażę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7, art. 171 § 7 oraz art. 193 § 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez:

dopuszczenie przez Sąd jako dowód zeznań R. C. (1) złożonych w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi i uznanie tych zeznań za spójne i logiczne, pomimo zawartych w nich sprzeczności,

nieuwzględnienie korzystnych dla oskarżonego okoliczności i przyjęcie okoliczności niejednoznacznych na niekorzyść oskarżonego

ocenę dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, prowadzącą do uznania, że świadek potwierdził wersję R. C. (1), gdy tymczasem brak jest takiego potwierdzenia w zakresie wskazania osoby oskarżonego,

nie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa, który dokonałby oceny zachowania świadka R. C. (1) pod kątem właściwości charakteru, poziomu intelektualnego, zdolności do spostrzegania i zapamiętywania, również na okoliczność zapamiętywania przebiegu zdarzenia i sposobu jego odtwarzania, która w odniesieniu do R. C. (1) wyjaśniłaby m. in. ujawnienia dopiero po 2 latach faktu używania broni przez uczestników napadów, kwestionowania faktu próby samobójczej, faktu leczenia psychiatrycznego w AŚ M. w 1995 r, palenia marihuany, zażywania amfetaminy, o których to świadek pamiętał w postępowaniu przygotowawczym, a czemu zaprzeczył w postępowaniu sądowym,

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych wniosków i wydania nieprawidłowego wyroku;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu, podczas gdy całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na uznanie, iż oskarżony M. K. (1) popełnił zarzucone mu przestępstwo; błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia w postaci uznania : iż zeznania świadka C. znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym , gdyż tymczasem pokrzywdzony Z. O. nie wskazał na osobę oskarżonego M. K. (1) jako osobę uczestniczącą w napadzie, a nawet sam świadek oskarżenia R. C. (1) mylnie wskazał oskarżonego podczas pierwszej rozprawy, myląc go T. S. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji
- zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a przez niego nieopłaconej ani w części, ani w całości za II instancję.

Obrońca M. R. (1) na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 2 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydział Karny z dnia 24 października 2013 r. o sygn. akt XVIII K 20/11 co do oskarżonego M. R. (1) w całości na jego korzyść.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi Sądu I instancji zarzucił:

1) w zakresie pkt VII sentencji wyroku obrażę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

a) art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, w zakresie w jakim Sąd I instancji uznał zeznania świadka R. C. (1) za wiarygodne pomimo ich wewnętrznej sprzeczności oraz niepotwierdzeniu tych zeznań w pozostałym materiale dowodowym; skutkujące wystąpieniem:

b) błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia, mających wpływ na jego treść, polegającym na przyjęciu, iż M. R. (1) dopuścił się popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k., w sytuacji gdy prawidłowa analiza całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza właściwa ocena zeznań świadka R. C. (1) nie pozwala na akceptację powyższego wniosku,

2) w zakresie pkt VIII sentencji wyroku obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.: art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, w zakresie w jakim Sąd I instancji nie orzekł o winie oskarżonego M. R. (1) w zakresie czynów wskazanych w pkt X-XV komparycji wyroku a jedynie wymierzył mu karę.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o uchylenie wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej M. R. (1) oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie wnosił o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem II instancji, które nie zostały opłacone w całości ani w części, wraz z należnym podatkiem VAT.

Obrońca T. S. (1) na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku:

a. tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów, a także nie oparcie wyroku o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy i w konsekwencji uznanie, że oskarżony T. S. (1) brał udział w popełnieniu czynu przestępczego opisanego w pkt XVI sentencji wyroku, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala stwierdzić, iż T. S. (1) uczestniczył w rozboju, który odbył się dnia 14 października 2004 r., a tym samym nie można przypisać oskarżonemu T. S. (1) zarzucanego mu czynu;

b. tj. art. 4, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez oparcie orzeczenia stwierdzającego o winie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu tylko na jednym dowodzie obciążającym, tj. zeznaniach świadka R. C. (1) i pominięciu materiału dowodowego w zakresie, w jakim przemawia na korzyść oskarżonego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska;

c. tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez brak spójnego i logicznego rozumowania Sądu i uznanie przez Sąd, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił nie budząc wątpliwości uznać oskarżonego winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. udziału w rozboju w dniu 14 października 2004 r. podczas gdy z przeprowadzonego materiału dowodowego nasuwa się co najmniej dwie wersje zdarzenia w dniu 14 października 2004 r. co nie pozwala jednoznacznie stwierdzić winy oskarżonego;

d. tj. art. 5 § 1 k.p.k. poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu mimo braku obiektywnych dowodów przemawiających za twierdzeniem, że oskarżony dopuścił się rozboju w dniu 14 października 2004 r.;

e. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie rozstrzygnięcie poważnych, niedających się usunąć wątpliwości dotyczących udziału oskarżonego T. S. (1) w rozboju, który odbył się dnia 14 października 2004 r., na korzyść oskarżonego, w konsekwencji czego Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał wystarczającą podstawę do uznania oskarżonego T. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy przeprowadzone w sprawie dowody wzajemnie się wykluczały (a jedyny dowód, który rzekomo wskazuje na udział oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu tj. zeznania świadka R. C. (1) obarczone były brakiem wiarygodności) i nie dało usunąć się wątpliwości, co do tego, która wersja zdarzeń, w tym również wersja jaką podawał oskarżony, jest prawdziwa;

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, poprzez przyjęcie, wyłącznie w oparciu o zeznania świadka R. C. (1), że oskarżony T. S. (1) brał udział w popełnieniu zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy świadek R. C. (1) (którego zeznania są jedynym dowodem w sprawie świadczącym o rzekomym popełnieniu przez oskarżonego T. S. (1) zarzucanego mu czynu) podczas okazania pomylił

T. S. (1) z oskarżonym M. K. (1) (k. 8256) i nie potrafił podać szczegółów dotyczących udziału T. S. (1) w napadzie z 14 października 2004 r. (k. 8296);

3. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 i art. 7 k.p.k., który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie, iż oskarżony T. S. (1) jest winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy materiał dowodowy jest niepełny, niespójny i nie potwierdza winy oskarżonego, a wręcz przeczy temu wnioskowi.

Mając na uwadze powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego T. S. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 k.k. KK w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

względnie

2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca D. S. (1) na podstawie art. 425 § 1 i art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydziału Karnego z dnia 24 października 2013 r. w stosunku do D. S. (1) w całość na korzyść oskarżonego.

Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania karnego, a mianowicie obrazę art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. wyrażającą się w braku obiektywizmu oraz dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego przejawiającej się w naruszeniu zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania przy ocenie wyjaśnień oskarżonego D. S. (1) w zakresie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów oraz rozstrzygnięcie związanych z tym wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w konsekwencji uznanie oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów, pomimo braku w tym zakresie wiarygodnego dowodu;

2. naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 169 § 2 k.k. i art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka w obecności biegłego psychologa, który dokonałby obserwacji zachowania R. C. (1) w trakcie rozprawy, chociaż z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że oceniając dowód z pomówienia należy zbadać także osobowość osoby pomawiającej;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony D. S. (1) dokonał zarzucanych mu czynów, jak również, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy nie pozwala na uznanie, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z zorganizowaną grupą przestępczą.

Wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia przypisanych mu czynów;

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd 1 Instancji,

a nadto wnosił o

zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a przez niego nieopłaconej ani w części, ani w całości za II instancję.

Obrońca P. W. (1) na zasadzie art.425 k.p.k., zaskarżył wyżej wskazany wyrok w całości w części dotyczącej oskarżonego P. W. (1).

Zaskarżonemu wyrokowi na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art.7 k.p.k., art.5§2 k.p.k., art.4 k.p.k., art.410 k.p.k. i art.424§1 k.p.k. poprzez:

1. dokonanie całkowicie dowolnych, nieuprawnionych, sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego na podstawie niewystarczającego do przypisania oskarżonemu winy materiału dowodowego, w postaci depozycji jedyne go świadka R. C. (1), ustaleń w zakresie zarzucanego mu czynu, pozwalających na przypisanie mu winy, pomimo istotnych wątpliwości co do wiarygodności i rzetelności tychże depozycji oraz pominięcie okoliczności świadczących o niemożności uznania ich za wiarygodne;

2. niewłaściwą ocenę dowodów skutkującą błędnym ustaleniem stanu faktycznego w zakresie istnienia grupy przestępczej tzw. „grupy G.” oraz przynależności P. W. (1) do tejże grupy, podczas gdy z zeznań świadków opisujących przebieg zdarzeń w żaden sposób nie wynika aby działalność ta była zorganizowana w stopniu umożliwiającym ustalenie istnienia grupy przestępczej.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., podnosząc powyższe zarzuty, wnosił o:

- a. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie Oskarżonego od zarzucanych mu czynów względnie o:
- b. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w części dotyczącej oskarżonego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części -

1) co do winy

- w zakresie oskarżonego M. F. (1) - co do czynu z pkt II oraz czynów z pkt III i IV komparacji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;
- w zakresie oskarżonego W. G. - co do czynu z pkt V oraz czynów z pkt VI i VII komparacji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;

2) co do kary

- w zakresie oskarżonego M. B. (1) - za czyn I komparacji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;
- w zakresie oskarżonego M. F. (1) - za czyn III i IV komparacji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;
- w zakresie oskarżonego W. G. - za czyn VI i VII komparacji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;
- w zakresie oskarżonego M. K. (1) - za czyn VIII komparacji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;
- w zakresie oskarżonego M. R. (1) - za czyn IX komparacji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku i czyny przypisane w pkt XVI sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2010 roku oraz kary łącznej - pkt IX sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;

- w zakresie oskarżonego T. S. (1) - za czyn XVI komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;
- w zakresie oskarżonego D. S. (1) - za czyn XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII i XXIII komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku oraz kary łącznej - pkt XIII sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;
- w zakresie oskarżonego P. W. (1) - za czyn XXIV, XXV, XXVI i XXVII komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku oraz kary łącznej - pkt XVII sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku;

i na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, iż oskarżony M. F. (1) nie brał udziału w listopadzie 2004 roku na terenie województwa (...) i województwa (...) w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary, a co za tym idzie - czynów z pkt III i IV dopuścił się działając poza ramami tej grupy, podczas gdy z materiału dowodowego, w szczególności z wyjaśnień i zeznań R. C. (1), jednoznacznie wynika, iż M. F. (1) brał w opisanym okresie udział w zorganizowanej grupie przestępczej, po jego stronie istniała świadomość i wola takiego uczestnictwa, zarzucanych mu przestępstw z pkt III i IV dopuścił się działając w ramach tej grupy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, iż oskarżony W. G. nie brał udziału w listopadzie 2004 roku na terenie województwa (...) i województwa (...) w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach samochodów ciężarowych, przewożących różnego rodzaju towary, a co za tym idzie - czynów z pkt VI i VII dopuścił się działając poza ramami tej grupy, podczas gdy z materiału dowodowego, w szczególności z wyjaśnień i zeznań R. C. (1), jednoznacznie wynika, iż W. G. brał w opisanym okresie udział w zorganizowanej grupie przestępczej, po jego stronie istniała świadomość i wola takiego uczestnictwa, zarzucanych mu przestępstw z pkt VI i VII dopuścił się działając w ramach tej grupy;

3) rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonych uznanych za winnych zarzucanych im czynów, w stosunku do całokształtu okoliczności związanych z czynami przypisanymi oskarżonym i z osobami samych oskarżonych - M. B. (1) - za czyn I komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, M. F. (1) - za czyn III i IV komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, W. G. - za czyn VI i VII komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, M. K. (1) - za czyn VIII komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, M. R. (1) - za czyn IX komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku i czyny przypisane w pkt XVI sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2010 roku oraz kary łącznej - pkt IX sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, T. S. (1) - za czyn XVI komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, D. S. (1) - za czyn XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII i XXIII komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku oraz kary łącznej - pkt XIII sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, P. W. (1) - za czyn XXIV, XXV, XXVI i XXVII komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku oraz kary łącznej - pkt XVII sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2013 roku, która to niewspółmierność spowoduje nieosiągnięcie przez kary celów prewencji ogólnej i szczególnej, stanowiące naruszenie przepisu art. 53 § 1 i 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o: uchylenie rozstrzygnięcia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator cofnął apelację wniesioną na niekorzyść oskarżonych: M. B., M. K., M. R., T. S., D. S. oraz P. W..

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 432 k.p.k. postanowił pozostawić apelację prokuratora w tej części bez rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje wniesione przez obrońców jak i apelacja wywiedziona przez prokuratora okazały się niezasadne.

Wobec tego, że w zasadzie wszystkie środki odwoławcze łączyła jedna, wiodąca intencja procesowa, tj. podważenie wiarygodności R. C. (1), Sąd Apelacyjny uważa za możliwe, w znacznym zakresie, łączne ustosunkowanie się do tak czytelnie wyartykułowanych stanowisk. Jednocześnie podkreśla, że dostrzega trzy zasadnicze kwestie wymagające głębszego pochylenia się nad zasadnością podniesionych zarzutów. Jest to trafność oceny relacji świadka R. C. (1), zagadnienie obrazy art. 192 § 2 k.p.k. oraz problem częściowej prawomocności wyroku określony w apelacji jako obraza art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k.

Niespornym jest, że materiał dowodowy stanowiący podstawę ustaleń faktycznych zasadniczo ograniczał się do zeznań świadka R. C. (1) a wsparcie jego depozycji innymi dowodami należało uznać za umiarkowane. Pomimo zaistnienia tych niekwestionowanych przez żadną ze stron okoliczności, Sąd Okręgowy dał wiarę relacjom świadka R. C. (1) uznając, iż można na ich podstawie dokonać prawdziwych ustaleń faktycznych. Podkreślenia wymaga w tej sytuacji, że skarżone rozstrzygnięcie zapadło po bezpośrednim przesłuchaniu R. C. przed Sądem. Wyeksponowanie tej okoliczności ma w przypadku tak zawężonego materiału dowodowego znaczenie istotne, jako że jednym z kryteriów kształtujących przekonanie tego organu o wiarygodności dowodu jest wrażenie będące efektem bezpośredniego z nim zetknięcia. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyeksponował to uwarunkowanie a trafności jego przekonania nie podważyły argumenty podniesione w apelacjach. Pozbawiony tej możliwości Sąd drugiej instancji, nie mógł go w sposób dowolny negować.

Poza dyskusją pozostaje naturalnie, że wyłącznie „korzystne wrażenie” nie jest wystarczającym fundamentem do czynienia ustaleń stanowiących następnie podstawę orzeczenia. Sąd Apelacyjny oczywiście dostrzega oraz aprobejuje tezy orzecznicze zaprezentowane w apelacjach obrońców. Zwraca jednocześnie uwagę, iż obowiązująca procedura karna, statuująca zasadę swobodnej oceny dowodów, nie dyskwalifikuje ustaleń dokonanych w oparciu o relacje jednego świadka, przy zachowaniu niezbędnej ostrożności w ich ocenie. Poza ramy określone art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji nie wykroczył, dokonując prawdziwych ustaleń faktycznych i wysnuwając z nich zasadne wnioski o winie oskarżonych. Co więcej nie tylko dostrzegł okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonych ale odniósł się do nich w sposób umożliwiający kontrolę instancyjną.

Nie zaistniała też sytuacja określona art. 5 § 2 k.p.k. a powzięte i niedające usunąć się wątpliwości tyczyły udziału w grupie, posłużenia się bronią czy też zbrojnego charakteru grupy i zostały rozstrzygnięte przez Sąd meriti na korzyść oskarżonych. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł również powodów do powzięcia w realiach sprawy dalszych, gdyż na taką powinność nie wskazuje nawet analiza treści skarg odwoławczych, sprowadzając uzasadnienie głoszonych tez do polemiki z ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Niezależnie od przyczyny odwoławczej wskazanej w zarzutach tj. obrazy przepisów postępowania czy też błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku to jest oczywistym, że ostrze skarg odwoławczych skierowane zostało przeciwko uznaniu za wiarygodne zeznań świadka R. C. (1), na którego relacjach oparł się Sąd pierwszej instancji, ustalając zaistnienie faktów głównych. Kontestowanie tych ustaleń, zdaniem Sądu odwoławczego, okazało się nieskuteczne gdyż argumenty podniesione w apelacjach nie dowiodły ani dopuszczenia się przez Sąd meriti obrazy przepisów postępowania ani błędu w ustaleniach faktycznych, mogących wywrzeć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Ta ostatnia przyczyna w swojej istocie sprowadziła się zresztą do jej formalnego wyartykułowania. Nie dowiedziono ani „błędu braku” ani „błędu dowolności” a wszyscy skarżący powstrzymali się zgodnie od oceny całokształtu

ujawnionego materiału dowodowego i wykazania, że w jego realiach zasadność ocen i wniosków wysnutych przez Sąd pierwszej instancji z tychże okoliczności nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Reasumując, obrońcy winni wykazać, że Sąd Okręgowy dokonał wprawdzie ustaleń na podstawie kompleksowej oceny dowodów, ale oceny podsumowanej błędem logicznym /błąd dowolności/. Za oczywiście niewystraszające należy zatem uznać wskazywanie na wybrane fragmenty materiału dowodowego i jedynie na ich podstawie argumentowanie o błędności dokonanych ustaleń /apelacje obrońców M. B. (1) M. F. (1), W. G., M. K. (1), M. R. (1), T. S. (1) i D. S. (1)./ Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się też w prezentowanych wywodach tzw. „błędu braku”, gdyż do wszystkich wskazanych przez obrońców okoliczności Sąd pierwszej instancji ustosunkował się w sposób umożliwiający kontrolę odwoławczą a powtarzanie akceptowanych argumentów należy uznać za zbędne.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny stwierdza, że wobec sporządzenia apelacji przez podmioty fachowe, nie dostrzega powodów do przypominania konkretnych przesłanek uprawniających do postawienia zarzutu obrazy wskazanych w środkach odwoławczych przepisów postępowania. Dokonaną ocenę materiału dowodowego Sąd Okręgowy poprzedził ujawnieniem wszelkich istotnych okoliczności sprawy oraz rozważeniem tych, które w ocenie skarżących przemawiały na korzyść oskarżonych, nadając kwestii wiarygodności świadka R. C. (1) znaczenie priorytetowe. Błędności tego przekonania nie podważyły skargi odwoławcze. Co więcej skarżący podważając prawdziwość jego relacji popadali nierzadko w sprzeczność w prezentowanej argumentacji. Podnosili mianowicie swojego rodzaju „przygotowanie” świadka do zeznań poprzez okazanie mu akt spraw umorzonych a jednocześnie wskazywali na niekonsekwencje w jego opisach i zdarzające się pomyłki. Sąd Apelacyjny zwraca zatem uwagę, że takie „przygotowanie” powinno wszelkie rozbieżności wyeliminować. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał je za naturalne i wytłumaczalne wielością zdarzeń, czasową odległością i zawodnością ludzkiej pamięci. Uzupełniając te argumenty Sąd Apelacyjny odwołując się do życiowego doświadczenia przypomina, że profit udzielony świadkowi przez wymiar sprawiedliwości uzależniony był od prawdziwości jego relacji. Z drugiej strony świadomość, że nawet prawdziwe relacje nie wzbudzą entuzjazmu w oczach dotychczasowych kolegów, na pewno nie działała tonizująco na zdolność świadka do koncentracji. Zarzut świadomego wprowadzania w błąd nie znajduje uzasadnienia nie tylko z powodu kolizji zeznań fałszywych z oczekiwaniami świadka osadzonymi w jasno regulujących je przepisach. Takie relacje, jak uczy wspomniane wyżej doświadczenie życiowe, wywołują zwykle, nawet u osób w przeszłości naruszających normy prawa karnego, zachowania przekraczające miarę zwykłego ostracyzmu. Nie zrozumiała byłaby zatem, sugerowana w apelacjach postawa świadka, powodująca najdelikatniej mówiąc, niechęć oskarżonych a nie przynosząca przewidzianych ustawą korzyści.

Stanowiska Sądu II instancji nie zmienia też dostrzeżenie złożoności problemu zarzutu obrazy art. 192 § 2 k.p.k. w powiązaniu z akcentowaniem nieodległej czasowo przestępczej przeszłości świadka i przyświecającemu R. C. interesowi osobistemu /apelacje obrońców M. B. (1), M. F. (1), D. S. (1)./ Sąd Okręgowy nie powziął wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, stanu jego rozwoju umysłowego czy też zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń. Dał temu wyraz w motywach zaskarżonego wyroku, odnosząc się precyzyjnie również do zgłoszonych na tę okoliczność wniosków dowodowych / odnośnie obrazy art. 170 k.p.k./. Sąd odwoławczy akceptuje to stanowisko, nie znajdując podstaw do podważenia jego słuszności. Dostrzega jednocześnie sprzeczność w argumentowaniu skarżących. Z jednej bowiem strony zarzucają oni świadkowi intencje świadomego wprowadzenia w błąd wymiaru sprawiedliwości poprzez fałszywe /kłamliwe/ zeznania, z drugiej zaś dowodzą konieczności uruchomienia możliwości płynących z treści art. 192 § 2 k.p.k. co wskazuje raczej na podejrzenia wystąpienia u świadka stanów utrudniających postrzeganie lub odtwarzanie zdarzeń. Przypomnieć zatem wypada, że ocena prawdomówności świadka należy do Sądu orzekającego w sprawie. Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, biegły psycholog może się co najwyżej wypowiedzieć czy zeznania świadka są prawdziwe w tym sensie, że o ich prawdziwości przekonany jest sam świadek. Taka wątpliwość w ogóle nie została w skargach wyartykułowana.

Dodatkowo odnośnie poszczególnych apelacji.

Apelacja obrońcy M. B. (1).

Sąd Okręgowy nie tylko dostrzegł okoliczności wskazane w skardze ale je omówił na tle całego materiału dowodowego / zeznania świadka K. Ś. i D. A./ . Sąd Apelacyjny zajęte w tym przedmiocie stanowisko Sądu pierwszej instancji aprobuje i nie dostrzega powodów do ponownego przytaczania jego treści. Zwraca jednak uwagę na zabieg skarżącego obligujący do czasochłonnej weryfikacji tezy obrońcy opartej wyłącznie na fragmencie treści dowodu. Prawdą jest zatem co podnosi apelujący, że R. C. (1) nie widział M. B. odjeżdżającego z miejsca przestępstwa dokonanego w dniu 7 sierpnia 2002r. Sąd Apelacyjny zwraca jednak uwagę, że przytoczone zeznania świadka zawierają również informacje m.in. o dostarczeniu przez M. B. samochodu do dokonania rozboju i przybyciu na miejsce czynu. Nie dostrzeżenie opuszczenia miejsca przestępstwa przez tegoż oskarżonego nie niweluje w treści dowodu informacji o jego uprzednim uczestnictwie w czynie.

Również podniesione w apelacji obrońcy M. F. poszczególne argumenty stanowią jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu wyrażonym m.in. na str 53-54 uzasadnienia i nie dowodzą ani błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ani obrazy przepisów postępowania mogącego wywrzeć wpływ na treść wyroku. Kontrola instancyjna nie może sprowadzać się do ponownego przytaczania argumentów Sądu meriti, nawet jeżeli miałyby to potwierdzić bezzasadność tez obrońcy fragmentarycznie podchodzącego do okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Dodatkowo odnośnie apelacji obrońcy W. G..

Nie znalazł potwierdzenia argument mający podważyć rzetelność postępowania przygotowawczego tj złożenia zeznań konkretnych dopiero po okazaniu R. C. (1) akt spraw umorzonych. Wbrew twierdzeniom skarżącego taka okoliczność nie wynika z akt niniejszej sprawy i Sąd Okręgowy przekonująco się do niej ustosunkował /str. 39 uzasadnienia/. Uwaga powyższa jest aktualną także w stosunku do apelacji obrońcy M. K. (1).

Nie podważa ustaleń Sądu Okręgowego odnośnie sprawstwa W. G. w zakresie „zaboru krzeseł”, okoliczność oskarżenia go następnie o „paserstwo tychże krzeseł”. Są to dwa historycznie odrębne zdarzenia. Oskarżenie o paserstwo nie wyklucza skazania za rozbój /kradzież/ krzeseł będących przedmiotem paserstwa.

Dodatkowo odnośnie apelacji obrońcy M. K. (1).

Akcentowaną przez obrońcę pomyłkę w rozpoznaniu osoby M. K. Sąd Okręgowy dostrzegł, poddał wnikliwej analizie a następnie swoje stanowisko zajęte w tej materii logicznie i przekonująco uzasadnił. Jego słuszności nie podważyły argumenty przedłożone w skardze odwoławczej. Także uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. nie znajduje prostego przełożenia na konieczność uwolnienia go od odpowiedzialności za rozbój.

Dodatkowo odnośnie apelacji obrońcy M. R. to na uwagę i pogłębioną analizę rzeczywiście zasługuje zarzut określony w skardze jako obraza art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k.

O. intencję Sądu pierwszej instancji wyartykułowane w motywach wyroku należy powrócić do treści zarzutów obrońcy osk. R. zwróconych przeciwko pierwszemu zapadłemu w sprawie rozstrzygnięciu. Obrońca zaskarżył wyrok w odniesieniu do czynu z art. 258 § 1 k.k. zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego co wskazuje, że nie kwestionował on poczynionych w tej materii ustaleń faktycznych, którą to okoliczność Sąd Okręgowy najwyraźniej pominął. Nie jest wykluczone, że owa powściągliwość Sądu była wynikiem nie tyle akceptacji poczynionych ustaleń ile kontestowania w skardze „konstytucyjności” cytowanego przepisu. Skarżący podnosił następnie, że wobec konieczności uniewinnienia M. R. (1) od wyżej wymienionego czynu to naturalną tego konsekwencją będzie obniżenie orzeczonej kary. Zasady logicznego rozumowania obligują do przyjęcia, że obrońca miał na uwadze karę łączną, gdyż uniewinnienie od jednego z czynów nie wywiera wpływu na rozmiar dolegliwości ustalony przez Sąd za pozostałe. Wydaje się pozostawać poza dyskusją, że Sąd Okręgowy uznał niekwestionowanie przez obrońcę ustaleń faktycznych w odniesieniu do czynów przypisanych jego mandantowi za wyjątkiem występku z art. 258 § 1k.k. Skarżący dał temu wyraz w treści apelacji od skarżonego wyroku ograniczając ją do negowania rozmiaru kar za przestępstwa przypisane wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 20 stycznia 2010r. sygn. akt XVIII K 181/08 (pkt VIII wyroku). Rzecz w tym,

że Sąd Apelacyjny, orzekając o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrokiem z dnia 18 stycznia 2011 r. uchylił pierwszy wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu „w zaskarżonej części”. Tak zredagowany wyrok Sądu Apelacyjnego nie został zaskarżony kasacją i uprawomocnił się, na co zwrócił uwagę również prokurator, zachowując stosowną elegancję procesową. Wobec powyższego Sąd Okręgowy ferujący kolejny wyrok uznał, nie bez racji, że zaistniała częściowa prawomocność wyroku i rozstrzygał jedynie w zakresie rozmiaru kary.

Sąd Apelacyjny dostrzega problem podniesiony w apelacji obrońcy M. R. (1), akcentowany również w skargach innych obrońców a sprowadzający się do tezy, że skład Sądu nienależycie obsadzony nie może poczynić prawdziwych ustaleń faktycznych. Nie jest jednak władny ingerować w niniejszym postępowaniu nawet w wadliwy ale prawomocny wyrok innego Sądu, chociaż zachowuje w świadomości fakt ciężenia tej okoliczności na niniejszym postępowaniu odwoławczym.

Na tle niniejszej sprawy jawi się jednak problem szerszej natury.

Prawdą jest, że wobec stanowiska, tak doktryny jak i orzecznictwa wyroki Sądów stwierdzające zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej nabierają niekiedy cech niepokojącego automatyzmu, nierzadko niweczącego wielomiesięczny wysiłek Sądów pierwszej instancji, wydających wyroki pozbawione innych uchybień. Pojawiają się zatem pytania czy w każdej sytuacji nawet bardzo naganna pomyłka winna rodzić skutki tak radykalne jakie zaistniały w sprawie niniejszej. Przechodząc na jej grunt to pamiętać należy, że w 90 % wyznaczonych terminów Sąd był należycie obsadzony, jako że sędzia był delegowany do orzekania w składach sądu z prawem przewodnictwa przez organ uprawniony, czyli przez Ministra Sprawiedliwości. W pozostałych delegacja została udzielona przez Prezesa Sądu oraz w jednym przez vice Prezesa co było oczywistym błędem i to pomimo, że rozprawie przewodniczył ten sam sędzia. Brak jest też powodów do przypuszczeń, że Minister Sprawiedliwości utracił do sędziego zaufanie i nie delegowałby go z zachowaniem przepisów (...), umożliwiając zakończenie sprawy niewątpliwie złożonej. De lege ferenda nasuwa się zatem uwaga o potrzebie stworzenia możliwości zatwierdzenia przez organ właściwy ewidentnej pomyłki organu nieuprawnionego. Otwarcie Sądowi odwoławczemu drogi do zainicjowania takiej akcji zminimalizowało by z kolei okazje do popełnienia pomyłki, tym razem przez Sąd uchylający pierwszy wyrok Sądu Okręgowego z użyciem zwrotu „w zaskarżonej części”. Nie wymaga też szczególnej argumentacji uzasadnienie tezy, że Sąd „nienależycie obsadzony”, nie może poczynić, z formalnego punktu widzenia, prawdziwych ustaleń faktycznych. Czyli, że wyrok powinien być uchylony w zakresie szerszym niż „w zaskarżonej części”.

Dodatkowo odnośnie apelacji obrońcy osk. T. S. (1).

Wielokrotne powtórzenie tezy o niewinności T. S. (1) wyrażonej pod postacią obrazy przepisów postępowania czy też błędu w ustaleniach faktycznych nie znalazło przełożenia na moc wytoczonych argumentów i w tym względzie pozostaje aktualne stanowisko Sądu Apelacyjnego wyrażone na wstępie. Wszystkie podniesione w skardze okoliczności dostrzegł Sąd pierwszej instancji i omówił je w pisemnych motywach. Także w odniesieniu do mocno akcentowanych w odwołaniu pomyłek w rozpoznaniu oskarżonego Sąd odwoławczy nie znajduje powodów do zastosowania zabiegu wielokrotnego powtarzania argumentów Sądu meriti, jako że apelacja nie podważyła zajętego stanowiska, ograniczając się do nieskutecznej z nim polemiki.

W odniesieniu do apelacji obrońcy D. S. (1) to aktualne pozostają uwagi Sądu Odwoławczego odnoszące się łącznie do wniesionych skarg.

Na uwagę zasługują podniesione również w innych skargach, wątpliwości obrońcy w zakresie ustaleń istnienia grupy w rozumieniu nadanym przez art. 258 k.k. Za trafne należy uznać twierdzenia o konieczności rozróżniania tej instytucji od sprawstwa wieloosobowego. Obrońca słusznie akcentuje „luźny charakter grupy”, wspólne nakreślanie celów i planów realizacji. Sąd Apelacyjny zwraca jednak uwagę, że wprowadzenie elementów demokracji w proces decyzyjny, nie pozbawia grupy cech zorganizowania ani nie zacierza rzeczywistego celu działania. Można co najwyżej rozważyć, czy kierowanie taką grupą z wykorzystaniem „zasad demokracji” nie zmniejsza zawartej w niej społecznej szkodliwości. Rozłożenie odpowiedzialności może skutkować złagodzeniem agresywności grupy i zwiększeniu przewidywalności jej

działań. Wydaje się, że okoliczność powyższą dostrzegł jednak Sąd meriti i dał temu wyraz w mocno wytonowanej reakcji karnej zarówno w zakresie kary jednostkowej jak i łącznej, orzeczonej na zasadzie asperacji, zbliżonej do zasady absorpcji.

Dodatkowo odnośnie apelacji obrońcy osk. P. W. (1).

W celu uprządkowania dalszych rozważań należy mieć na uwadze lojalne przyznanie oskarżonego uczestniczenia w grupie osób popełniających przestępstwa a kontestowanie ustaleń, iż była to grupa przewidziana art.258 k.k.

Sąd Apelacyjny aprobuje przytaczane przez autora skargi poglądy doktryny i orzecznictwa w przedmiecie oceny zeznań świadków koronnych czy też osób korzystających z profitów przewidzianych przepisem art. 60 k.k. Argumenty mające wspierać tezę o niewiarygodności R. C. (1) dowodzą jedynie determinacji i zaangażowania obrońcy, nie podważając słuszności powziętego w tej materii przekonania przez Sąd pierwszej instancji. Stanowią jedynie obszerną polemikę z ustaleniami opartą nie tylko o niewskazane ale i o nieokreślone fragmenty materiału dowodowego. Nie dowodząc ani błędu w ustaleniach faktycznych ani obraży przepisów postępowania skarga nie może ona wywołać oczekiwanych efektów procesowych. Sąd Apelacyjny nie podejmie rozważań w takiej polemicznej konwencji, nie mając ku temu ustawowego umocowania.

Obrońca wskazuje na konkretną okoliczność w odniesieniu do tzw. „napadu na złotników” akcentując odmienne relacje M. C. (2) co do udziału w nim osk. W. niż wynika to z zeznań R. C. (1). Również ta okoliczność nie może sama przez się świadczyć o potrzebie zdezwuowania zeznań R. C.. Kwestię wiarygodności zeznań rozstrzygnie Sąd rozpoznający sprawę o wskazany rozbój, dokonując ustaleń na podstawie wszystkich istotnych okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej.

Odnośnie apelacji prokuratora.

Nie sposób wykluczyć, iż teza o uczestnictwie w grupie, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. M. F. (1) i W. G. jest prawdziwa. Nie sposób jednak wykluczyć również prawdziwości tezy o incydentalności działań obu oskarżonych w omawianych strukturach. Sąd Okręgowy nabrał w tej materii wątpliwości i rozstrzygnął je na korzyść oskarżonych, co oczywiście nie czyni stanowiska prokuratora pozbawionym podstaw. Na jej prawdopodobieństwo wskazują podniesione w apelacji argumenty o wspólnym użyciu do popełnienia dwóch rozbójów „grupowych samochodów”, „grupowych dziupli” czy też planowania akcji przez oskarżonych oraz jej zabezpieczenia. Rzecz w tym, że wskazane wyżej okoliczności nie wykluczają możliwości współsprawstwa bez uczestnictwa w grupie realizującej znamiona czynu przewidzianego w art. 258 k.k., na co w uzasadnieniu czytelnie wskazał Sąd pierwszej instancji a czego nie podważyła wniesiona apelacja. Należy również zauważyć, że skarga przybrała postać wstępnej analizy inicjującej dopiero czynności procesowe, zezwalające przetworzyć wiedzę zawartą w uzasadnieniu głoszonej tezy na apelację zawierającą oprócz wniosków, także fakty powiązane z precyzyjnie określonymi dowodami. Domniemywać należy, iż skarga swoje racje wywodzi z zeznań R. C. (1). Wobec tego, że jest to w zasadzie jedyny dowód na całe wniesione oskarżenie to ogólne przytoczenie jest niewystarczające z powodów oczywistych. Skarga przedmiotowa jest środkiem odwoławczym pochodzącym od oskarżyciela publicznego i powinna zawierać nie tylko wskazanie zarzutów stawianych rozstrzygnięciu lecz również ich uzasadnienie /art. 427 § 2 k.p.k./ Nie należy pomijać, że pozostaje kontynuacją tezy aktu oskarżenia o realizacji przez M. F. (1) i W. G. ustawowych znamion czynu przewidzianego w art. 258 § 1 k.p.k. w formie ukształtowanej przez postępowanie sądowe. Odżywa zatem niejako obowiązek płynący z treści art. 332 § 2 k.p.k. przytoczenia faktów i dowodów aktualizujących powyższą tezę pomimo stanowiska Sądu Okręgowego. Aktualizacja stanowiska prokuratora wskazująca na błąd w ustaleniach faktycznych winna poddawać analizie „całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy” i taką właśnie procesowo uznaną metodą dowodzić błędności dokonanych ustaleń. Uzasadnienie złożonej apelacji tych wymogów nie spełniło, przybierając jak wyżej wspomniano, formę „wyjściowego” materiału operacyjnego. Nie negując słuszności zawartych w nim wniosków wywiedzionych na podstawie realiów funkcjonowania grup przestępczych, to koniecznym jest nadanie takiemu stanowisku formy procesowej nadającej się do wykorzystania w postępowaniu przed sądem. Uzasadnienie skargi nie zezwalało na kontrolę rozumowania apelującego i podejmując jedynie polemikę z poczynionymi ustaleniami oczekiwanego efektu wywołać nie mogło.

Zważyć w tym miejscu wypada na okoliczność, czego nie negował skarżący, że przedmiotowa grupa miała luźną strukturę ze słabo określonym podziałem ról. Dostrzegając ewolucję orzecznictwa „łagodzącego” wymogi w zakresie koniecznych ustaleń zaistnienia grupy w rozumieniu art. 258 k.k. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie zwraca uwagę, iż nie może to prowadzić do zrównywania tej instytucji ze współsprawstwem wieloosobowym samym w sobie stanowiącym o możliwości zaostżenia reakcji karnej. Mając na uwadze doniosły przedmiot ochrony objęty przepisem, domaganie się a następnie orzekanie kary w dolnych granicach zagrożenia świadczy o zarysowaniu się niezwykle cienkiej granicy, w realiach konkretnych spraw, między cytowanymi wyżej instytucjami. Wobec tego, że wywiedziona apelacja nie wykazała przekroczenia tej granicy zgodnie z kierunkiem skargi, jej wniosek końcowy nie mógł zostać uwzględniony.

Z podanych wyżej powodów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.